

BARBARA NESVADBOVÁ

BESTIÁŘ

motto

Bestiář

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Barbara Nesvadbová

Bestiář – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BARBARA NESVADBOVÁ BESTIÁŘ

*Bestií se žena nerodí. Bestií se žena stává.
A já mám za sebou
opravdu kvalitní přípravku.*

Praha 2018

*Všem, o kterých je tato knížka.
Díky za inspiraci, pánové.*

Předmluva

Bylo to rok před mými třicátými narozeninami. Scénář, který jsme napsaly s Irenou podle mé knížky, byl už dávno hotový. A ležel. Pár pražských „zasloužilých“ producentů se na jeho realizaci snažilo sehnat peníze. Marně.

Chodili jsme tenkrát po večerech s mým psem Garpem do Riegráku. A Jára se mě jednou zeptal, jestli mám nějaký nesplněný sen. Nic mě nenapadlo. Šéfovala jsem třetímu časopisu, dodělala vysokou školu, měla za sebou dvě talk-show a tři knížky. Nebylo nějak zásadně po čem toužit. Ale říkejte muži, kterého znáte sotva pár měsíců, že ze všeho nejvíc byste si přála fungující rodinu. To dost dobře nejde. A tak jsem plácla – „chtěla bych ten film“. No, a on mi ho k těm třicátinám slíbil.

Abych ten příběh zkrátila, film mám. Všem, co na něm pracovali, ze srdce děkuju. A mám nejen film, ale i poučení. Příště už nikdy nebudu lhát a vymýšlet si. Příště si řeknu radši o ten snubní prstýnek...

Přeju vám hezké zážitky, v kině i v posteli s knížkou.

Barbara Nesvadbová, Praha 2007

RUSKÁ RULETA

Povídali jsme si o Kantovi, metafyzice a relativitě čehokoliv. Rozuměla jsem sotva polovině z toho, co říkal. To mne fascinovalo. Muži, kteří mi na třetí schůzce šeptají do ucha „Bojím se, abych se do tebe nezamiloval“, jsou naprosto nepřitažliví.

Scházeli jsme se převážně v poledne. Po večerech neměl čas. Prý pracoval. Koncem srpna odjížděl s přáteli na dovolenou do Marbelly. Znali jsme se asi tři týdny a setkali se nejvíce pětkrát. Naše pseudofilozofické diskuse nás zaměstnaly natolik, že jsme se nestačili ani políbit. Na lavičce před mým domem se zeptal, jestli bych na dovolenou nechtěla jet s ním. „Budu o tom přemýšlet, Alexi. Děkuji za pozvání.“ Druhý den mi do práce poslal po DHL kurýrovi letenku. Chtěla jsem ji alespoň zaplatit. Ale cesta se Swissair na pobřeží Costa del Sol třikrát převyšuje můj měsíční plat.

„Kde ty takovýchle chlapy sbíráš?“ Ptala se mne moje přítelkyně Sabina. To bych také ráda věděla. Bezchybně si je najdu. Třeba mezi milionem jiných, normálních mužů.

Vlastně jsem Alexe sbalila sama. On o mne vůbec neměl zájem. Ve vinárně si jeho přítel začal povídat se

Sabinou. My dva jsme zbyli. Asi po půl hodině jsme se začali bavit. Když odcházeli, tak mi bylo líto, že bych ho už nikdy neměla vidět. Poprosila jsem ho o vizitku. Divil se. Většinou to probíhá naopak. Ale na druhou schůzku přišel rád.

Večer, po přiletu, ho bolela hlava. Prý migréna. Myslela jsem si, že bolest hlavy je výsadou hysterických ženských. Možná existují i hysteričtí chlapi. Chtěli jsme se milovat. Nešlo to. Měl trému. V půl druhé mne svou špatnou češtinou vzbudil: „Pojď se podívat na to Velký auto, jak svítí!“ Jaké velké auto, proboha. Nechtělo se mi. V noční košili jsem našťvaná šlapala trávou. Na obloze nad našimi hlavami zářil Velký vůz. Musela jsem se smát. On také. Tréma zmizela. Milovali jsme se. Měla jsem modřiny po celém těle. Vlastně ne po celém těle – jen na prsou a na stehnech.

I když jsem ho vůbec neznala, tak jeho tělo nebylo cizí. Často se přistihnu v posteli s někým, koho se vůbec nechci dotýkat. Vystřízlivím z alkoholu, hormony se uklidní a já chci toho, kdo vedle mne leží, co nejdříve vyhodit. Ne tak Alexe. Stále jsem ho hladila. Jeho ruce, jeho krk, penis. Měl na těle snad přes sto erotogenních míst. Nejvíc zabíraly bradavky. Zvláštní, Alex je první chlap, o kterém vím, že ho vzrušují dotyky na prsou.

Sex s ním byl úžasný. Myslím, že na něj budu vzpomínat ještě v důchodu. Jestli on na mne, to nevím. Spíš ne. Milovali jsme se bez kondomu. Na AIDS jsem si v prvních dnech ani nevzpomněla. Ale jen v prvních dnech. Protože pak vzrušení vyprchalo. Vzpomínala jsem na Kunderovu *Pomalost*. Chtěla jsem Alexe prožít co nejrychleji. Neuvědomovala jsem si, že když se

nenechá svítit jen knot svíčky, když se opaluje i ze stran, tak po chvíli zůstane jen flek. Začínat teď s něžností? Na to už bylo pozdě.

Polední pražské diskuse o Kantovi byly také pasé. Já ale chtěla dál. Slibovala jsem si, že si tenhle vztah uhlídám, že neulítnu. Věděla jsem přece, do čeho jdu.

Začala jsem se chovat jako služtička. Budila jsem ho espresem a orálním sexem. On to přijímal. Občas mne bezmyšlenkovitě pohládl po hlavě. Asi tak jako já hladím svého jezevčíka, když se dívám na televizi a on se vedle mne stočí do klubíčka.

Pátý den jsme se ráno rozhodli připravit ostatním snídani. Otevřel lednici a řekl: „Tady skoro nic není!“ „Tak pojedeme nakupovat.“ Pookřála jsem. Společné nákupy jsme plánovali ještě před odjezdem. „Poje-du sám, ano?!“ Řekl oznamovačně rozkazovačným tónem. Sebral klíčky od auta a zmizel. Sesunula jsem se v kuchyni na dlaždice a zapálila si cigaretu. „Mne už žádný chlap nezraní. Jsem dostatečně silná. Dokouřím, vstanu a půjdu si zaplavat.“ Domlouvala jsem si. Namísto toho jsem jen seděla a koukala do prázdna. Věděla jsi, že to tak skončí, Karlo. Vybíráš si chlapy, na které prostě nemáš. Seber se. Sama jsi to tak chtěla. Jinak bys mu nevyprávěla o svých pochybných fantaziích. Neklíčela bys a nenechávala by ses pálit voskem. Hrála sis na světačku. Tak to teď dotáhni! Malým ubrečeným dítětem můžeš být ve svém pokoji v Praze. Každá ženská potřebuje fašistu. Napsala kdysi Erika Jong. Měla pravdu. Jen u mne je ta potřeba kapku extrémní.

Do kuchyně vešla uklízečka. „Panenko svatá, stalo se vám něco? Není vám špatně?“ „Ne, ne, to je v pořá-

ku. Mám jen nízký tlak.“ Vymlouvala jsem se. Ta hodná paní mi ještě uvařila kávu.

Zdržel se. Bůh ví kde. Na oběd přišel jeho španělský kolega, Chavier. Otázku „Jak se máš?“ zodpověděl Alex: „Ujde to.“

„Jiný den, stejná sračka.“ Říká jeden můj kamarád, když se zeptám, jak se má. Dokonce si koupil i tričko s tímhle nápisem. Mám si snad já nechat vyrobit tričko – „Jiný muž, stejná sračka“?!

Bylo mi líto, že náš vztah nemá žádnou minulost. Něco, na čem by se dalo stavět. Společné prožitky, o kterých bychom si mohli povídat, kterým bychom se mohli smát. Mezi námi totiž nebylo nic, co k takzvaně normálnímu vztahu patří. Mezi námi byl jen sex.

Neviděla jsem ani žádnou budoucnost. Na klasickou rovnici, kdy dva spolu jistou dobu chodí, večeří, souloží, a pak se buď vezmou, nebo rozejdou, byl příliš inteligentní. Věděl, že by ho čekala jen nuda a dřív nebo později hledání v cizích postelích. Věděla jsem to i já. Ale na rozdíl od něho mi to bylo líto.

Španělský přítel, Chavier, byl stejně jako Alex makléř. U oběda probírali možnost ovlivňování cen obilí sionistickými kruhy přes Herald Tribune. Prý existuje přesný systém znaků na fotografiích v Herald. Nevím. Ty noviny si kupuji jen občas, jen na letištích. Neměla jsem k jejich tématu co říct. Vlastně nikdo ani nechtěl, abych se jakkoliv vyjadřovala. Seděla jsem tam jako dobře cvičená opička a poslušně jsem se usmívala. On mi občas pohladil ruku – aby se neřeklo.

Sklízela jsem ze stolu a počítala dny do odletu. Ještě tři. S dneškem. Alex tu zůstane déle. Vrací se až za čtrnáct dnů. Chtěla bych zůstat s ním. Ale netroufám

si ho o to požádat. Mám dojem, že mu tu samotnému s Chavierem bude líp. „Není homosexuál. Ne, určitě není, Karlo. Je jen divný.“ Domlouvala jsem si. Každý vztah je vlastně ruleta. Většinou vyhrávám. Tentokrát to ale vypadá špatně.

Chtěla bych někoho, kdo na mne bude hodný, kdo si se mnou bude povídat a dá mi pocit bezpečí. Někoho, kdo zažene můj strach z existence i z budoucnosti. Ale všechny takové muže od sebe odháním.

Myla jsem nádobí a kapaly mi slzy. Alex si šel lehnout na slunce. Bůh ví, jestli se po návratu do Prahy budeme dále stýkat. Vzpomínky na něj paní psychologka nezažene. Nevím, jak hluboká bude jizva, která po něm zbuď. Vím jen, že už teď to bolí.

„Přines mi vanilkovou zmrzlinu.“ Ozvalo se z verandy. Ani neřekl – prosím! Přišla jsem s mističkou ven a zůstala stát jako solný sloup. Alex ležel na břiše. Opaloval se. Vypadal až příliš nádherně. Široká ramena, dlouhé nohy, hnědé, kudrnaté vlasy... Měl ale na sobě plavky, které prodávají snad jen v sexshopech. Takové ty se šňůrkou v zadku. „Prosím tě, proč nemáš normální šortky?“ Zmohla jsem se na otázku. „Nechci mít proužky.“ Odpověděl, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Raději jsem se vrátila ke svému nádobí. „K čemu jsou vlastně chlapi na světě dobří?“ Zeptala jsem se kdysi dávno Sabiny. Se znechuceným výrazem mi odpověděla: „To ví jen Pánbůh. Možná pro slzy. A po slzách se lepší pleť, nezapomeň.“ Ne, Sabinko, neměla jsi tenkrát pravdu. Neměla jsi pravdu, když jsi říkala, že je nepotřebujeme. Že jsou zbytečným luxusem, určeným jen pro volné víkendy. Já totiž Alexe potřebuji. Chci ho.

Večer připravil barbecue. Snažil se. Byl milý. Půjčil mi bundu, když mi byla zima. Došel mi pro ponožky, sám mi je natáhl. On si oblékl můj svetr – prý aby měl něco mého na sobě. Nevěřila jsem vlastním očím. „Je mi s tebou dobře. Jsem s tebou šťastný, Karlo.“ „Lžeš.“ Byla moje automatická, nepřilíš šťastně zvolená reakce. „Když jsem byl malý, tak jsem musel chodit ke zpovědi. Lhával jsem, že jsem zlobil a trápil rodiče, i když jsem byl docela hodné dítě. Ale něco jsem přece panu faráři říct musel! Pak mi bylo hloupé vzít si oplatku, protože jsem vlastně u zpovědi zhřešil. Nelžu ti. Je mi s tebou opravdu dobře.“ Začala jsem ho líbat. Musela jsem. I když jsem si u nádobí slibovala, že budu odtažitá, že si dám dva kroky zpátečku. Ale nešlo to.

Alex říkal, že v našem vztahu chce mít jen to hezké. Že každodennost, pracovní záležitosti a jiné problémy zůstanou venku. Že si vybudujeme malou intimní realitu. Nechtělo se mi argumentovat, že pak to jen těžko bude vztah. Chtělo se mi věřit. K jeho macho vzhledu se však tyhle typicky ženské řeči jaksi nehodily.

Byla noc. Na nebi svítil Velký vůz. Začali jsme mu přezdívat Velký volkswagen. Šli jsme plavat. Poprvé spolu. Předtím jsem chodila do vody sama. Bydleli jsme v malé haciendě na pláži. Sousední domeček měl pronajatý Sean Connery se svou ženou. Do vody chodil bez ženy. Vypadal ještě lépe než na filmovém plátně. Přes veškeré okouzlení Alexem jsem ho často pozorovala. Agent 007 je jen jeden. Bohužel, on si mne ani nevšiml. Vlastně jednou – vylézala jsem na břeh, plivala jsem slanou vodu, vlasy přilepené k obličejí – a on se s úsměvem typu „to jste si asi dala“

zeptal: „Jaká je voda?“ „Dobrá.“ Odpověděla jsem. Dál naše konverzace nepokračovala. Mému sebevědomí to nepřidalo.

S Alexem jsme plavali daleko, příliš daleko. Bála jsem se. Jeho můj strach vzrušoval a nutil mne do ještě větší hloubky. Břeh už skoro nebyl vidět. S každou další vlnou byly mé vzpomínky na Spielbergovy *Čelisti* zřetelnější a strašidelnější. Proč kvůli Alexovi tolik riskuji? Proč plavu kilometr v tmavém moři? Proč nepoužívám kondom? Protože nechci přiznat strach? Nechci, aby si myslel, že jsem srab? Nebo tohle všechno dělám jen proto, že mne to baví? Že to chci. I když to nepřiznám.

Vrátili jsme se. Kupodivu nás nic nesežralo. Uléhala jsem vedle něj do postele a představovala jsem si náš budoucí vztah v Praze. Budeme chodit na večere, do divadel, představím ho přátelům. Konečně budu mít někoho, na kom mi záleží. Někoho, s kým chci být.

Milovali jsme se. Celým tělem jsem vnímala jeho dvě polohy – jednu ženskou, něžnou a druhou sadistickou. Už si nepamatuji, že mne mlátil, že mne držel nad otevřeným oknem a přemýšlel, jestli mne hodí dolů. Že té noci pěstí rozbil skleněné dveře. Svázal mne. Střepem přejížděl po mém nahém těle. Nepřesvědčivě šeptal, že by nikdy nikoho nedokázal zabít. Pamatuji si jen, že jsem celou dobu plánovala, co všechno v Praze určitě neviděl, co mu já ukážu. A přitom jsem dobře věděla, že ho po společné dovolené možná už nikdy, nikdy neuvídím.

Den před mým odletem jsme byli pozváni k Chavierovi na večeři. Uvařil paellu. Pila se tequila. Hrála vážná hudba. Myslím, že Händel. Všichni říkali, jak

jim paella chutná. Já neříkala nic. Alex si mne nevšímal. Všichni se smáli, vyprávěli vtipy. Mně se chtělo odejít. Chtěla jsem být s Alexem sama. Ostatní mi vadili. Kradli mi chvílky, které jsem mohla strávit jen s ním.

Hrála jsem si s nožem. Dotýkala jsem se špičkami chodidel jeho nohou. On mne ignoroval. Jak moc se ještě ponížím, abych upoutala jeho pozornost?

„Nepůjdeme spát?“ Pošeptala jsem mu v jedenáct hodin. „Ne.“ Odpověděl suše. „Proč ne?“ Vzmohla jsem se na otázku. „Jsem příliš komplikovaný, Karlo.“ Komplikovaný?! Co to znamená? Všichni jsme přece komplikovaní. To už jsem mu ale neřekla. Znímámuže, kteří své dívky větou „jsem příliš komplikovaný“ varují. Když se jí pak něco nelíbí, mohou se bránit: „Vždyť jsem ti to přece říkal!“ Alex se bohužel do klasických rovnic nehodil. Komplikovaný u něj znamenalo skutečný problém. Ale jaký?

Chavier vyprávěl vtip o žábách, které se topí v mléce. Jedna z nich vyznává Schopenhauera, druhá Kanta. Ta, co trpí na Schopenhauera, si řekne – proč mám bojovat o život, když stejně za nic nestojím?! Naloká se mléka a je mrtvá. Ta druhá chce žít. Ještě chvílku, ještě chvíličku žít. Plave a šlape, je strašně unavená. No a druhý den se vzbudí a sedí na másle!!! Všichni se smějí. Jen já ne. Představuji si ty hory másla, které už mám za sebou. Kádě mléka, v kterých se ještě v budoucnosti smočím, mne děsí. Vždy si slíbují, že se jim příště vyhnu. Pak je vidím – a hele – mlíčko – jen prstíčkem okusím! A už se topím. Snad se díky Alexovi neutopím.

Ve tři ráno jsem ho konečně přemluvila, že půjdeme

domů. Byl opilý. Zítra musíme vstávat v sedm, abych stihla letadlo. Ještě že mám objednané taxi. Alex do rána určitě nevystřízliví.

Zdalo se mi, že v autě usnul. Před domem jsem ho polibkem budila. Nespal. Odtáhl se. Viděla jsem v jeho očích slzy. „Mám tě rád. Věř mi, že tě mám moc rád. Ale nemůžu tě milovat. Opuště mi to, prosím. Nemůžu.“ Nesmím být hysterka. Stačí, že je on naměkko. Domlouvala jsem si v duchu. Přesto se mi klepal hlas, když jsem se ptala: „Chápu, že jsi komplikovaný, Alexi. Ale prosím, alespoň mi vysvětli, co to znamená. Jsi ženatý a neřekl jsi mi o tom? Jsi homosexuál? Nudíš se se mnou?“ „Ne, to ne.“ Bránil se. Na nebi svítil Velký vůz. „Tak co?! Mám právo to vědět!“ „Budeš mne nesnášet. Nenávidět!“ „Nebudu. Slibuji.“

„Nebaví mne být chlapem. Nedokážu být mužem, oporou, hrdinou, otcem... Neumím to. Chtěl bych být ženou.“ Ani jsem si neuvědomila, co řekl. Zabouchla jsem dvířka od auta a poslepu došla do postele. On zůstal spát v předsíni. Neusnula jsem. Celé čtyři hodiny, do rána, jsem za ním chtěla jít. Nešla jsem. Svítalo. Bylo skoro sedm. Přijel můj taxík. S kufrem jsem prošla předsíni. Alex spal v rohu, nesvlečený, stočený do polohy embrya. Kam zmizel ten muž, kterého jsem tolik chtěla? Ležel v koutě, jako by trpěl klaustrofobií. Měla jsem v úmyslu nechat mu vzkaz. Nevěděla jsem však, co napsat.

Mohla jsem mu nabídnout, že zůstaneme přáteli. Nebo spíš přítelkyně. Nebo že mu budu půjčovat šminky. Ale neudělala jsem to.

Jako stroj jsem dopochodovala k letadlu. Letěla jsem domů a byla jsem smutná. Strašně smutná. Zkou-

šela jsem autogenní trénink pro duši. Desetkrát jsem si zopakovala: „Budeš v pořádku, nejsi úplně hloupá, ani úplně ošklivá. Vlastně jsi úžasná. To zvládneš.“ Ale nezabralo to. Před očima jsem neměla runway, ale Alexe. Viděla jsem, jak se mu následkem hormonů změkčují rysy tváře, mizí svalstvo, ztrácí ochlupení, rostou prsa... Který muž se těch prsou bude dotýkat? Mám sice velkou fantazii, ale ke konečnému chirurgickému zákroku jsem naštěstí ve své představivosti nedošla.

V business class servírovali lososa a chocolate mousse. Mé náladě to nepřidalo. Měla bych si uvědomit, že není proč brečet. Když jsem odlétala z Prahy, tak jsem žádný vztah neměla. Bylo mou chybou vkládat do Alexe své sny a chtít po něm něco, co mi nemohl dát. Vracím se domů a také žádný vztah nemám. Nikdo mne nečeká. Ale na to už jsem si přece zvykla. Nic se nezměnilo! Jsem jen opálená, odpočatá a mám další šrám na duši. Prohrála jsem. Měla bych být ráda, že pistole nebyla nabitá.

Alexe jsem potkala po roce v jedné pražské vinárně. Vypadal stále stejně. Nebyla z něj Alexandra. Za ruku držel mně nápadně podobnou blondýnu. Chtělo se mi začít křičet. Praštit ho. Nebo jít k ní a všechno jí říct. Pak jsem si ale raději objednala tequilu.

PROMISKUITA

Jmenuji se Karla Dostálová. Je mi pětadvacet let. Už pět let pracuji jako novinářka. Na vizitce mám napsáno „umělecký kritik“. Jsou profese jako třeba umělecký řezbář, to pak znamená, že dotyčný není jen obyčejný řezbář, ale že je řezbář umělecký. Ve slovním spojení umělecký kritik mi však označení umělecký zní kapku pejorativně. Každý z nás jen sní, že bude jednou vykonávat profesi, o které píše. Filmový kritik jednou určitě natočí film. Divadelní se stane dramaturgem nejvyhledávanější scény. Výtvarný bude po své smrti uznáván ještě dalšími dvěma generacemi jako nejtalentovanější malíř století, jehož dílo, díky jeho nebetyčné skromnosti, jeho vrstevníci naneštěstí nespatri.

Jak já to umění nesnáším. A jak jsem ho milovala, až uctívala. V patnácti van Gogh, v šestnácti Matisse, v sedmnácti Picasso, v osmnácti Goya, v devatenácti Beckmann, ano Beckmann. A dnes? Dnes mne dokáže nadchnout leda tak vtipný billboard.

Napřed mne psát bavilo. Schovávala jsem si vytištěné články. Ani jsem nekontrolovala, zda mi redakce zaplatily. Časem se psaní stalo rutinou. Buším do počítače.

tače a říkám si – další stránka, dalších pět set korun. Vlastně jsem jen normální posunovač textů. Mé umělecké ambice zmizely. Nevím kdy. V každodennosti jsem si toho ani nepovšimla. Dnes už mne zajímá, jen zda mi má takzvaná tvorba pokryje inkaso. Žurnalistika je prý efemérní literatura. Dříve jsem si všímala převážně slůvka literatura. Teď vnímám jen „efemérní“.

Jako holčička jsem ve škole na otázku, čím chci být, odpovídala, že chci být úspěšná. Jen jsem nevěděla v čem. Nevím to ani dnes.

Svoji nejistotu z výběru zaměstnání si prý kompenzuji častým střídáním partnerů. Tvrdí Sabina. Kolikrát jsem si od ní vyslechla, že k životu potřebuji lásku a něžnost. Postupem času jsem ale zjistila, že k zachování duševní rovnováhy mi stačí dobrý sex. I když... Po Alexovi se mi stále stýská. Proč mi vždy chybí muži, kteří mne zraňují? A proč mi každý normální, spolehlivý a do mne zamilovaný muž začne dřív či později (spíš dřív!) vadit?

Poté, co jsem potkala Alexe s jeho novou přítelkyní, jsem se dlouho nebyla schopna nikoho ani dotknout. Veškerá moje víra ve funkční partnerské vztahy vzala zasně. Iluze se rozplynuly. Nebyla jsem smutná. Jen zklamaná.

Ženská naivita je prý do určitého věku roztomilá. Zřejmě jsem onu věkovou hranici právě překročila. Sice nedobrovolně, ale koho to zajímá? Nechci být zahořklá, skeptická, hrající si. Nechci, a přesto jsem.

Nudím se v cizích postelích, v cizích náručích. Přijmu pozvání na večeri a stále kontroluji hodinky – kdy už bude konečně jedenáct a já budu moct říct, že jdu spát. Rukama mi prochází tolik mužů. Jen tenhle týden jsem jich políbila pět. A líbala jsem je náruživě.

Opravdu! Tak vášnivě, že mají určitě pocit, že jsou v mém životě jediní. Zvláštní – muži sice pochybují o různých svých schopnostech, ale každý z nich je stoprocentně přesvědčen, že právě on má mezi nohama něco speciálního. A ženy? Čemu věří ženy? Když se zamilují, tak asi tomu, že takovou (tak chytrou, hodnou, krásnou atd.), jako je ona, dotyčný už nikdy nepotká. Obě pohlaví se zřejmě mýlí.

Ti muži se mi pletou. Nepamatuji si, co jsem komu řekla, kterou příhodu jsem komu vyprávěla. Naštěstí mám pro všechny univerzální přezdívku, takže nehrozí, že Martinovi řeknu Milane.

Nedávno jsem byla na svatbě. Známa se vdávala. Již počtvrté. „Zřejmě nemá talent na výběr partnerů.“ Říkali škodolibě šeptem svatební hosté. Ale vždyť ona jen zkouší, stejně jako já, co je na tom špatného? Chtělo se mi je okřiknout.

Snažím se být cituprostým jedincem. Docela to funguje. I když – Sabina tvrdí, že moje snažení je jen směšným pokusem ve snaze zapomenout na Alexe. Já bych ho ale tak moc, tak moc chtěla zpátky. Chtěla bych snad zpět jeho lásku? Ne, tu ne, vždyť ta ani neexistovala. Možná vášeň? Ale hlavně moc, moc, kterou nade mnou měl.

Do takzvaně báječných mužů jsme zamilovány jen do té doby, dokud nepotkáme někoho ještě báječnějšího. Všechno je relativní. Ale jak přebít někoho, kdo mi dal pocit, že je nejbáječnější na světě, a přitom mi nedal šanci zjistit, že ten pocit je vlastně iluze, můj vlastní sen?

Z různých vědeckých statistik si nadosmrti budu pamatovat dva poznatky. Za prvé – na světě je víc žen